

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ. Τὸν πολιτικόν, φιλολογικόν, ἐπιστημονικόν καὶ βιομηχανικόν τύπον τῆς Γαλλίας, ἀντιπροσωπεύουσιν 750 ἡμερησίδες ἢ περιοδικὰ συγγράμματα, ἐξ ὧν 400 μὲν ἐκδίδονται ἐν Παρισίοις, 350 δὲ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις. Ὅτε, μετὰ τὴν ἐπανάστασιν τῆς 1848 ἔτους, κατργήθη τὸ δικαίωμα τοῦ χαρτοσήμου, ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν εἶχε διπλασιασθῆ· ἀλλὰ μετὰ τὴν νέαν σύστασιν αὐτοῦ, ἠλαττώθη. Παρὰ τὰς ἡμερησίδας καὶ τὰ περιοδικὰ συγγράμματα, τὸ 1848 ἐτυκώθησαν ἐν Γαλλίᾳ 23,435 βιβλία.

Ἡ ἡμερησιογραφία τῆς Γαλλίας χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ 1632 ὅτε ἰατρός τις, Θεόφραστος Ρενωδὸ καλούμενος, λαβὼν ἀδειαν καὶ προνόμιον παρὰ Λοδοβίκου τοῦ ΙΔ', ἐξέδοτο ἡμερησίδα μικρὰν καὶ ταπεινὴν, περιέχουσαν ἁστυαία τινα ἀνέκδοτα διὰ τοὺς ἀσθενεῖς· ἀλλὰ δὲν ἐβράδυνον νὰ ἀναγινώσκωσιν αὐτὴν εὐχαρίστως καὶ οἱ ὑγιεῖς. Τὸ 1665 ἐβάνη ἡ *Ἠμερησὶς τῶν σοφῶν*, καὶ τὸ 1672 ὁ *Ἐρμῆς*. Ὑπήγοντο δὲ ἀμφότεραι εἰς λαγοκρίσιν, καὶ δὲν εἶχαν τὴν ἀδειαν νὰ ἐπικρίνωσιν τὴν διαγωγὴν τῶν δημοσίων ὑπηρετῶν. Ἀλλ' ἡ κλίσις πρὸς τὴν ἐπίκρισιν, ἐμφυτος εἰς τοὺς Γάλλους ὡς καὶ εἰς ἡμᾶς, ὑπηγόρευσε τὴν ἐκδοσὶν χειρογράφων ἡμερησίδων, αἵτινες διεδίδοντο ἔχι μόνον ἐντὸς τῶν Παρισίων, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς ἐπαρχίας αὐτάς. Ἡ ἐπανάστασις τοῦ 1789 συνέτριψε τὰ δεσμὰ ταῦτα, καὶ ἐκτοτε ἡ ἡμερησιογραφία τῆς Γαλλίας προοδεύουσα ἐφθασεν εἰς τὴν σημερινὴν ἀκμὴν τῆς.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑ ΕΘΙΜΑ ΤΩΝ ΚΑΥΚΑΣΙΩΝ.

Αἱ μωσμεθανικαὶ φυλαὶ τοῦ Καυκάσου διατηροῦσι τελετὰς τινὰς, καὶ τοὶ διεφθαρμένους, τοῦ χριστιανισμοῦ, τὸν ὁποῖον φαίνεται ὅτι ἐπρέσβευον κατὰ τοὺς παραθρόντας αἰῶνας. Εἰς ἡμερησίδα τινα ἀναγινώσκωμεν ὅτι ἡ ἐορτὴ τῆς Παναγίας διατηρεῖται εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα ἐν μέσῳ τοῦ Ἰσλαμισμού πρὸς δὲ καὶ τῆς εἰδωλολατρίας. Φυλαὶ τινες ἐορταζοῦσι τὴν 25 Μαρτίου τὸν Εὐαγγελισμόν τὸν ὁποῖον ὀνομάζουσι *Νακισατάκ*, ἢ δῶρον ἀνθέων νεαρῶν. Κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην αἱ νεάνιδες καταβαίνουνσι σωρηδὸν εἰς τὰς πεδιάδας διὰ νὰ δρέψωσιν ἄνθη, τὰ ὁποῖα προσφέρουσι δῶρον αἱ μὲν εἰς τὰς δέ. Ὅταν δὲ ἐρωτήσῃ τις πόθεν ἡ συνήθεια αὕτη, εἰ γέροντες ἀποκρίνονται ὅτι ἀπὸ τοὺς προπάτοράς μας, εἰς ἀνάμνησιν τοῦ ὑπὸ τοῦ ἀγγέλου πρὸς τὴν παρθένον Μαρίαν προσινεχθέντος ἀνθους κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ.

Ἐτέρᾳ ἐορτῇ τῆς Παναγίας ὀνομάζεται *Τγά-γρέ-πικ*, ἢ γονυ θυγάτηρ τοῦ Θεοῦ ἢ τοῦ Κυρίου. Τὴν ἡμέραν ταύτην ἐκάστη κόρη φέρει ὀρνίθιον εἰς τὸν προσκυκτήριον αἶκον, ἔπου ἐτοιμάζουσι γεῦμα διὰ τὸν λαόν, καὶ ἔπου ἐκφραζοῦσιν ἀμειψαίας συγχαρητηρίους εὐχάς· ἔπειτα ἀρχεται νηστεία πρὸς τιμὴν τῆς μητρὸς τοῦ Θεοῦ· ἡ δὲ νηστεία αὕτη διαρκεῖ μίαν ἑβδομάδα καὶ τελευτᾷ εἰς μεγάλην ἐορτὴν ὀνομαζομένην *Ταγσοτάν* ἢ γονυ τῆς μητρὸς τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἡμέρα αὕτη ἐορτάζεται διὰ τῆς ἐπαμένης πρὸς τιμὴν τῆς Παναγίας ὡδῆς· «Ὁ μῆτερ τοῦ μεγάλου Θεοῦ! ὦ

ὑψίστη Μαρία! ὦ ἐνδοξε Μαρία! ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ στολισμὸς σου, ἡ τελήνη τὸ στέμμα σου, καὶ ἡ φλόξ τὸ ἐνδύμα σου.

(*Ἀμάλθεια*).

ΑΣΤΕΙΟΤΗΣ. Ἀξιωματικὸς τις τοῦ Ἀγγλικοῦ πλοίου, *Μαρία Ἄννα*, φθάσαντος πρὸς τινῶν μηνῶν εἰς τὸν λιμένα τῆς Λιθερπούλης, ἐμήνυσεν ὥρας τινὰς μετὰ τὴν ἐλλιμένισιν εἰς τὸ Γελωνεῖον, ὅτι ὁ τελωνικὸς φύλαξ δὲν ἐπεσκέφθη τὸ κιβώτιον ἑνὸς τῶν σημαντικωτέρων ἐπιβατῶν. Τὸ τελωνεῖον ἐστειλεν ἀμέσως ἐπιθεωρητὴν εἰς τὸ πλοῖον, ὅστις, ἅμα ἐπιβὰς, ἠρώτησε ποῦ ἦτο τὸ κιβώτιον τοῦ σημαντικοῦ τούτου ἐπιβάτου. Ὁ δὲ ἀξιωματικὸς ἐδειξε πρὸς αὐτὸν μέγαν ἐλέφαντα, τὸν ὁποῖον μετεκόμισε τὸ πλοῖον διὰ τὸν ζωολογικὸν κήπον τοῦ Λονδίνου. Ὁ ἐπιθεωρητὴς, ἐκὼν ἄκων, ἐξεκαρδίσθη ἀπὸ γέλωτα, τὸν ὁποῖον ὑπῆγε νὰ μεταδώσῃ καὶ πρὸς τὸν ἐπιστάτην του ὡς ἄλλο τελωνικὸν δικαίωμα.

ΟΝΥΧΕΣ. Ἡ πῆρα ἀπέδειξεν ὅτι οἱ ὄνυχες τῶν χειρῶν ἑνὸς ἀνθρώπου φθάνουσιν εἰς τὸ μεγαλύτερον μέγεθος αὐτῶν ἐντὸς τεσσάρων μηνῶν καὶ ἡμίσειας. Τοῦ ζῶντος ἄρα ἑβδομηκοντα ἑξ ἔτη οἱ ὄνυχες ἀνανεοῦνται 186 φορές. Παραδεχόμενοι δὲ ὅτι ἕκαστος ὄνυξ ἔχει ἐκάστοτε ἡμίσειας δακτύλου μήκος, ἔπεται ὅτι αὐξάνει κατὰ τὸ ἀνωτέρω διάστημα, ἑπτὰ πόδας καὶ ἐννέα δακτύλους· ὅλοι δὲ ὁμοῦ οἱ ὄνυχες, δηλαδὴ, καὶ οἱ δέκα, λαμβάνουσιν αὐξήσιν 77 ποδῶν καὶ 6 δακτύλων.

ΕΝΘΥΜΗΣΙΣ.

Le meilleur ami à avoir, c' est le passé.

Mme de Krüdner.

I.

Τῆς ὀφρανείας ὁπόταν ἡ νεφέλη
Τοῦ νεαροῦ μου μετώπου διεπέλει
Σκιαζοῦσα τὰ ῥόδα,
Καὶ ἀπὸ περιπάτους ὅταν μονήρεις
Τὴν νύκτ' ἀργὰ ὠδήγουν σιωπῆς πλήρης
Ἀπηυδημένον πόδα

Ἐξαπλωμένος εἰς τὴν στρωμνὴν μου μόνας,
Ὑπὸ τὴν στέγην προγονικοῦ κοιτῶνος
Ἐκοίμιζον τὸ βλέμμα
Ἡ τῆς μητρὸς μου σιὰ λευκοφοροῦσα
Συχνὰ καθ' ὕπνου μ' ἐφαίνετο ζητοῦσα
Τὴν κλίνην μου ἤρεμα.

Καὶ ἡ κενθήλα τοῦ εἰκονοστασίου
 Ἐνῶ ἔχυνε λάμψιν φωτὸς ἀγίου
 Εἰς τὸ ἀρχαῖον δῶμα,
 Ἐγονυπέτει καὶ μ' ἐθεώρει, θεία
 Τὴν ὄψιν της κατεῖχε μελαγχολία
 Καὶ ὕγραινε τὸ δῆμα.

Τὸν εἰρηναῖον εὐλόγει στεναγμὸν μου,
 Ἐκλιν' ἠτύχως καὶ εἰς τὸ μέτωπόν μου
 Ἐν φίλημα ἐλπίδος
 Ἐθετε θείας.—Βρέφος σκιρτῶν μ' ἐφίλει
 Ἄλλοτε μ' εὐφροσύνης κ' ἔρωτος χαίλη
 Ἐντός χρυσῆς κοιτίδος!—

Ἐνῶ ὁ κώδων ἤχει τῆς ἐκκλησίας,
 Ἡ ἐξυπνοῦσα ψυχὴ μου εὐωδίας
 Λιθάνου ἐπληροῦτο.
 Τοῦ ὕπνου διασεῖον τὰς σκιάς τ' ὄμμα
 Τὴν ὄπτασίαν ἐζήτει εἰς τὸ δῶμα
 Ἐνῶ ἐματταιοῦτο!

Καί τὸν Θεὸν εὐλόγειν τότε δακρῶν
 Ὅστις τὴν νύκτα διὰ ὁδῶν κρυφίων
 Ὅνειρ' ἀγνὰ μᾶς στέλλει,
 Ἴνα παρηγορήσῃ τὴν ὄρφανείαν,
 Κ' ἐγγύς εἰς πικραμένην ψάλτου καρδίαν
 Τῆς προσευχῆς τὸ μέλι!

II.

Ἐστηριζόμεν ἐπὶ τοῦ παραθύρου.
 Ὁ κήπος ἐμειδία. Λεπτοῦ ζεφύρου
 Ὑπερριχία πτέρυξ
 Ἐπὶ τῶν φύλλων, ὁπότε τὸ λυκόφως
 Ἐχρειε τ' ἀνθη, κ' ἀπὸ φωνᾶς ὁ λόφος
 Φαιδρὰς ἀντήχει περίξ.

Εὐθυμος ἦτον ἡ τῆς πρώτης θεᾶ!
 Ἐκ τῶν ἀνθέων φωνὴ γαληνιαία
 Ἐθαῤῥουν πῶς μ' ἐλάλει.
 Λαρυγγισμ' ἦσαν μελωδικοῦ στρουθίου;
 Καρδίας ἦτο ζάλη;

Ὡ! τῆς ψυχῆς μου καὶ τῆς αὐγῆς ἐκείνην
 Τὴν ἁρμονίαν, τὴν ποίησιν κ' εἰρήνην
 Μυστηριώδες ὄμμα
 Καὶ ἱλαρὸν, ὡς ἄπτρον, τὸτ' ἐθεώρει!
 Ἐστέκετο σιγῶσα συμπαθῆς κόρη
 Εἰς τὸ πλησίον δῶμα.

Ἀπὸ τῆς θεᾶς ὁπότε τῶν ἀνθέων
 Ἡ ἐκ τῶν φώτων τοῦ οὐρανοῦ τυχαῖον
 Διεύθυνα τὸ βλέμμα
 Πρὸς τὴν παρθένον, τὴν ὄψιν της χροιά τις
 Αἰδοῦς καὶ εὐφροσύνης κρυφιοτάτης
 Ἐσκίαζεν ἡρέμα.

Καὶ ἡ ψυχὴ μου ἐνῶ τὴν ἐθεώρει,
 Ἐπαλλεν, ἐρριχία, ἔτρεμ' ἠπόρει
 Ποῖαν μυστηριώδη
 Ἀπῆντα σχέσιν εἰς τὴν ψυχὴν τῆς νέας!
 Καὶ πῶς ἐκ μόνης τῆς τρυφερᾶς τῆς θεᾶς
 Εἰς κύματα εὐώδη

Ἐρέρετο! Ἀκτίς τις μ' ἔχρειε θεία,
 Κ' ἡ ἐμπνευσίς τῆς κόρης ἡ οὐρανία
 Μίαν χορδὴν ἐκίνας
 Ἐντός μου! φωνὴ τότε λαμπρὰ, μεγάλη,
 Φωνὴ εὐσεβοῦς μούσης τότε μ' ἐλάλει
 Ἐρως, ἐλπίς, εἰρήνη!

Ἐν Παρισίῳ, 18 Μαρτίου 1849.

Χ. Α. Παρμενίδης.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

— Ὡ Κυρίαί μου, εἶπε μὲ ἀπαρόμιλλον χάριν ὁ
 ὁ Κόμης Ν. πρὸς δύο ὠραίας αἵτινες μετὰ τὸ
 τέλος τοῦ χοροῦ περιεφέροντο εἰς τὴν αἴθουσαν,
 στοιχηματίζω ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ μαντεύσω τις ποῖα
 ἀπὸ τὰς δύο σας ἐφθασε τὸ 17 ἔτος τῆς ἡλικίας της.
 Φαίνεται ὅτι καὶ αἱ δύο εἴθε γεννημέναι τὴν αὐτὴν
 ἡμέραν.

— Σχεδὸν τὸ ἐμαντεύσατε, κύριε Κόμη, εἶπεν ἡ
 Α. Εἴμεθα γεννημέναι τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1835 ἔτους,
 εἴκοσιν ἡμέρας πρὸ ἐμοῦ ἐγεννήθη ἡ ἀγαπητὴ μου Μ.

— Καὶ ἐγὼ σὰς ἐνόμιζα ἀδελφὰς· λοιπὸν δὲν
 εἴσθε;

— Ὅχι, κύριε, ἐπανέλαβεν ἡ Μ. ἀλλ' ἰδοὺ ποῖαν
 συγγένειαν ἔχομεν· ἡ πενθερά μου εἶναι μᾶμμη τῆς
 κυρίας Α.

— Ναί, εἶπεν ἡ Α. καὶ ἡ μήτηρ τῆς κυρίας Μ.
 εἶναι πενθερά τοῦ πατρός μου.

Μὲ ὄλον του τὸ πνεῦμα ὁ κύριος Κόμης δὲν ἐνόη-
 σε ποῖαν συγγένειαν εἶχον αἱ δύο δεκαεπταετείς νέαι.

Π. Σ. Τ.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Μέχρι τῆς 22 ὀκτωβρίου ἐλαβόμεν, καὶ ἐσωθὲν καὶ
 ἐξωθὲν τῆς Ἑλλάδος πολλὰς ἐπιστολάς ἐν αἷς προτί-
 νεται λύσις τοῦ ἐν τῷ ἀριθ. ΑΖ' τῆς Πανδώρας αἰ-
 νίγματος. Ἀλλὰ, διὰ νὰ θαδίσωσιν ἀκριβέστερον καὶ
 μεθοδικώτερον οἱ ἀναζητοῦντες αὐτὴν, εἶναι ἀνάγκη νὰ
 ὀρίσωσιν ἐν πρώτοις, πόσοι ἐκ τῶν 13 κατοίκων τῆς
 οἰκίας εἶναι ἄνδρες, καὶ πόσοι γυναῖκες, καὶ νὰ μὴ
 λησμονήτωσι προσέτιθετι ἐκ τῶν ἀνδρῶν, π.χ., εἰς μόνον
 πρέπει νὰ ἦναι πατήρ, ἢ πάππος, κτλ. καὶ ἐκ τῶν
 γυναικῶν μία μόνον μᾶμμη, 4 μητέρες καὶ καθεξῆς.
 Πρὸς πλειοτέραν δὲ εὐκολίαν τῶν καταγινομένων εἰς
 τὴν λύσιν λέγομεν, ὅτι ὡς πρὸς τὸν ὀρισμὸν τῶν συγ-
 γενικῶν βαθμῶν, ἔχουσι τὴν ἀδειαν νὰ ἐπικαλεσθῶσι
 καὶ τοὺς κανόνας τῶν ἀλλοδόξων χριστιανικῶν ἐκκλη-
 σιῶν, αἵτινες ἐπιτρέπουσι τοὺς γάμους τοὺς ἀπαγορευο-
 μένους ὑπὸ τῆς ἡμετέρας.